

[Erhard Jakobsen]

største vittighed, da han antydede, at regeringen og forligspartierne tog den med ro. Hr. Ellemann-Jensen skulle prøve engang i sit politiske liv at opleve den aktivitet, som er foregået gennem de seneste måneder, hvor store og små partier – og det mærkes selvfølgelig stærkest i de små partier – har været til møde så at sige ustandselig for at være med til at løse landets problemer. Det er egentlig ikke at tage den med ro. Jeg tror også nok, at offentligheden har fået indtryk af, hvem det er, der arbejder med i det her, og hvem det er, der sætter sig tilbage – med eller mod sin vilje i og for sig – eller er sat udenfor og afskåret fra at deltage i noget som helst. Så udtrykket »at tage den med ro« er vistnok ikke bragt og så vittigt sagt, som det overhovedet kan siges.

Hvis derimod hr. Ellemann-Jensen med sin bemærkning om at tage den med ro har ment, at man ikke bliver forskrækket, så har han ret, og det er der gode grunde til, som hr. Ellemann-Jensen ikke kan kende, fordi han ikke så længe har været i dette ting. Men vi, der har siddet her under en Hartlingregering og oplevet de choktal, den præsenterede for os, og hørt socialdemokraternes knivskarpe kritik af Hartling, vi bliver ikke forskrækkede, når vi nu hører venstres kritik af hr. Anker Jørgensen. Og vi, der har oplevet – og det har hr. Ellemann-Jensen også, for da deltog han – SV-regeringens politik og hørt den konservative kritik af en SV-regering, der stillede op som et mål, at man ikke måtte overstige 6½ mia kr. i valutaunderskud, og så blev det 13 mia kr., vi kan ikke blive forskrækkede over den nuværende regering, der blev hånet meget, fordi den antydede, at det nok blev 20 mia kr. i valutaunderskud, og så regnede man selvfølgelig forkert, det blev kun 13 mia kr. Det kan vi bære. Disse store tal kan vi faktisk godt bære, og det er derfor, vi ikke bliver spor forskrækkede.

Og så endelig det sidste. Vi kan tænke på, hvad ulykkesprofeter sidste år sagde om landets økonomi: der går kun tre måneder, stod store profeter på denne talerstol og sagde, der går kun 3-4 måneder, så står vi her igen, og så er landet værre stillet end nogen sinde. Det er derfor, vi ikke bliver så forskrækkede, når ulykkesprofeter også optræder i dag, for de tog så grundigt fejl sidste år, og så er der en chance for, at de har taget fejl én gang til.

Men så er der jo også det, at vi er nogle stykker, der færdes lidt ude i verden, ja, det gør flere medlemmer af tinget selvfølgelig, men vi er nogle, der jævnlig færdes i EF, og vi har lidt svært ved at finde ud af, hvor vi egentlig skal søge den alternative politik, som man taler om, denne rigtige politik, denne nye osv. Hvor skal man søge den? Hvor i andre lande har man givet Danmark et strålende eksempel på, hvad man burde gøre? Hvor kan vi hente nogen som helst belæring? Intetsteds overhovedet.

Tag Vesttyskland, det store økonomiske vidunderland med en liberal-socialdemokratisk regering, eller skal vi sige socialdemokratisk-liberal regering. De kører i dag værre, end de har gjort i mange år.

Går vi til Sverige, har den borgerlige samlingsregering bestemt ikke været nogen succes, og den skilles nu ad som uvenner. Hvad har den gjort? Ja, man må oven i købet sige som en parodi, at den har stort set gennemført de samme foranstaltninger som her, ½ år efter at Danmark havde gennemført dem. Andet har den ikke at fortælle os.

Går vi til Norge: en rent socialistisk regering, men den lever kun højt på, at man har olie. Det ved alle, og det er ved at være Norges store problem, at man gennem olien får for store indtægter. Men der er ingenting, der kan give en dansk løsning.

Og går vi til England, må man vel nok først af alt se en fuldstændig mislykket politik byggende på gamle ideer.

Se, hvis det er det, man vil henvise til, hvis det er monetarismen i USA og England, man vil henvise til, så skal jeg ikke give min egen bedømmelse, men jeg skal give Industrirådets bedømmelse. Der står på side 5 i det erhvervsøkonomiske barometer i tidsskriftet Dansk Industri, som vi har fået tilsendt:

»Specielt i USA og i Storbritannien har man de seneste år satset på pengepolitikken og har søgt at dæmpe inflationen ved at holde væksten i pengemængden lav. Herved er renten blevet presset op til ikke tidligere setehøjder.«

Det er rigtigt; det er det, man har opnået i de lande. Er det den politik, man vil anvise Danmark, hvor den høje rente ustandselig bliver fremført som noget af det alvorligste? Nej, det er det ikke, det er offentlige besparelser, man vil henvise til. Ja men det er det også i de andre lande. Der er det også of-